

LIJEK PROTIV MELANHOLIJE
SLAĐANA NINA PERKOVIĆ

LIJEK PROTIV MELANHOLIJE

Sladana Nina Perковиć

© ZA SRPSKO IZDANJE IMPRIMATUR, 2025.

© SLADANA NINA PERKOVIĆ

IZDAVAČ:

Imprimatur d. o. o.

Miše Stupara 4

Banja Luka

info@imprimatur.ba

ZA IZDAVAČA: Boris Maksimović

UREDNIKA: Marija Pejić

LEKTURA: Marija Pejić, Sonja Lero Maksimović

DIZAJN KORICA: Dragana Vasić:

GRAFIČKA PRIPREMA: Sonja Lero Maksimović

ŠTAMPA: Skandi s. p.

ZA ŠTAMPARIJU: Mladen Spasojević

TIRAŽ: 500

GODINA: 2025.

ISBN: 978-99976-53-66-6

Sva prava zadržana. Nijedan dio ove knjige ne može se reprodukovati niti koristiti u bilo kojem obliku bez prethodne saglasnosti izdavača.

Sladana Nina
Perković

LIJEK PROTIV
MELANHOLIJE

Za Milu

ČISTI PROMAŠAJ

Ruter je bio mrtav. Isključila sam ga, pa ponovo uključila u struju. Majstori uvijek savjetuju da električnim aparatima prije svega treba dati mali elektrošok, jer većina kvarova, po toj računici, i nije ništa drugo nego obični nesporazum. Kada sam bila dijete, naš televizor je samo trebalo snažno udariti šakom odozgo pa da se slika na ekranu odmah popravi. Sada kao da ni to nije pomagalo. Šta god uradila, ruter uporno nije davao znakove života, a ja sam već morala naći načina da pročitam mamin mejl.

Nisam mogla jasno razmišljati. U glavi mi je još uvijek glasno brujalo od prethodne večeri, a boljela me je i svaka kost. Prespavala sam na kauču nakon što mi je Denis ispred nosa zalupio vratima naše spavaće sobe.

A sve je počelo tako obično. U goste su nam došli Saša i njen novi tip, Amerikanac, kome sam u međuvremenu zaboravila ime. Denis je u naš stan gotovo svake subote pozivao svoje prijatelje i radne kolege, i ja sam se već bila dobro uhodala u cijelu tu stvar. Tako je bilo i sada. Gric-kali smo slane pistacije i pili vino, sve je manje-više bilo opušteno, ali onda je Denis servirao večeru i sve se raspuklo poput balona od sapunice. Nisam mogla ni zamisliti da je bilo potrebno tako malo, pa da kola, poput furije, krenu nizbrdo.

Potražila sam Denisa pogledom. Iz tanjira me je gledala pačetina koja jedva da je uspjela i zacvrčati na tavi. Pomislila sam da je u pitanju greška, jer je dobro znao da ne podnosim krv, ni ljudsku ni životinjsku, i da je moju porciju mesa uvijek trebalo posebno dobro ispržiti, ali on se pravio kao da ne razumije u čemu je problem.

– Marina, ti baš imaš sreće u životu! Imati ovakvog kuvara kod kuće, pa to je san svake žene.

Saša je uvijek izgovarala moje ime akcentujući ga na posljednjem samoglasniku i kotrljajući *r*, tako da mi je svaki put trebalo vremena da ga prepoznam. Shvatila sam da se obraća meni tek nakon što ga je ponovila, ali ovaj put fiksirajući me svojim okruglim očima.

– Ti si večeras, izgleda, potpuno odsutna. I zašto ne jedeš? Jedi! Meso ništa ne valja kada se ohladi.

Spustila sam ponovo pogled u tanjir. Nekoliko krvavih linija već je počelo da se račva po njegovoj površini. Pokušala sam makar spasiti pečeni krompir, tako što sam ga pogurala na sam rub tanjira, ali posao je bio unaprijed osuđen na propast. Krvi je bilo svuda i krompir je već bio sasvim natopljen i gnjecav. Denis se konačno okrenuo prema meni i primjektivši šta radim, glasno se nasmijao.

– Džaba sve kad nema pojma šta je dobra kuhinja. Evo, ovo je najbolji primjer, jednostavno ne razumije da meso mora biti krvavo kako bi sačuvalo svoju sočnost. Ona kad peče meso ne zna da se zaustavi sve dok ga ne pretvori u prah i pepeo.

Saša i njen Amerikanac prasnuli su u smijeh. Nasmijala sam se i ja, mada mi apsolutno ništa, ni najmanje, nije bilo smiješno.

– Daj, nisi dijete, pa možeš barem probati!

Sve troje su, ne trepćući, buljili u mene dok sam nabadala komad krvave pačetine na viljušku i prinosila ga ustima.

Namjeravala sam sve ispljunuti u maramicu, čim skrenu pogled, ali kao da su pročitali moju namjeru, strpljivo su čekali da sve fino sažvaćem i progutam. U ustima mi je ostao okus željeza koji nije uspjela saprati ni cijela čaša naskap popijenog crvenog vina. Taman kad sam pomislila da po svaku cijenu moram izvesti nekakvu diverziju, Denis je najednom odskočio od stola.

– Sranje! Gori mi kolač!

Saša je jednako hitro ustala i otrčala za njim u kuhinju. Nisam gubila ni časa, odmah sam sve, i pačetinu i krompir, istresla njenom Amerikancu u tanjir. Prilično sam se bila izvještala u takvim stvarima, nakon što sam u trećem razredu osnovne provela deset dana u dječjem odmaralištu na Zelenici. To iskustvo bilo je nalik na vojni ili kakav zatvorenički kamp, gdje su nam s čeličnom disciplinom, između ostalog, branili da ustajemo od stola dok ne pojedemo sve do posljednje mrvice pred sobom. Nije mi se sviđala ideja da provedem cijelu vječnost sjedeći nad tanjirom, pa sam jedan dio hrane lijepila ispod stola, a drugi istresala u saksiju s ogromnim fikusom koji je krasio salu za ručavanje. Ipak, najefikasnije je bilo ovako, na prepad, kad nastavno osoblje ne gleda, prebacivati hranu drugoj djeci, obično slabijoj i manjoj od mene, koja nisu stizala da se odbrane prije nego što bude kasno. Kad bi hrana već jednom stajala ispred njih, imali su još jedino svoju riječ protiv moje.

Amerikanac je prvo bio zatečen mojim postupkom. Zbunjeno je odmahivao kažiprstom na moju priču o tome kako je u mojoj zemlji običaj da se gostu ponudi hrana iz sopstvenog tanjira i da bi odbijanje toga bilo ravno uvredi. Bilo je to prilično nategnuto, ali nije mu trebalo dugo da omekša i pomirljivo nastavi jesti. Nisam bila sigurna da li mi je povjerovao ili je prosto odlučio preći preko svega

jer je Denis oduvijek bio izuzetno škrt kada su porcije bile u pitanju. U svakom slučaju, kada su se njih dvoje konačno vratili za sto, u mom tanjiru više nije bilo ničega osim krvavih tragova.

– Ipak, nije ispaao toliko loš...

Promrmljala je Saša, ali joj niko ništa nije odgovorio na to. Sve i da smo htjeli, nismo mogli. Otezali smo vratove pokušavajući da progutamo pretjerano suhu patišpanju, sasvim nejestivu, iako su joj odstranili izgorjele rubove, a potom, u pokušaju da se spasi što se spasiti može, unakažene dijelove prekrili šlag pjenom. Kako bi se iskupio za uništen kolač, Denis je, iz svog posebnog šteka s alkoholnim pićima, izvukao flašu nekog slatkog i veoma pitkog bijelog vina. Vino se pokazalo kao pun pogodak. Ne samo da je bilo od velike pomoći pri proturanju upropaštenog kolača niz jednjak već mi se od njega, nakon samo nekoliko gutljaja, učinilo kao da lebdim. Bio je to tako prijatan osjećaj, od kog nisam mogla prestati da se smješkam, ali na Sašu i Denisa alkohol je očigledno imao potpuno suprotan efekat. Obrazi su im se opustili i najednom su bez ikakvog povoda počeli pričati o politici.

– Ne razumijem kako misliš da se još premišljaš za koga ćeš glasati. Šta se tu uopšte ima premišljati?

Kampanja za predsjedničke izbore bila je u punom jeku i trebala je samo mala iskra pa da se ljudi zapale. Svi su se toliko kidali kada bi se povela priča o pobjedi jednih ili porazu drugih, da se činilo kao da je od toga u najmanju ruku zavisilo spasenje cijelog svijeta. Tako se Denis sasvim izobličio kada je Saša rekla: „Ljevica da, ali Oland – u to već nisam sigurna.” Prvo je nespremno zamucuo, a onda je vatreno zapjenio o tome kako je ovo jedinstvena prilika koju ne smijemo prokockati ako mislimo da konačno dovedemo ljevicu na vlast i da tu nema mjesta takvim ispadima. Saša

je branila svoj stav pokušavajući objasniti kako joj je Oland pao u očima još onda kada je zajebao Segolen, ali Denis joj nije dopustio ni da dovrši misao.

– Očekivao sam više od tebe! Ne mogu vjerovati da si se spustila na taj nivo, pa da miješaš privatni život jednog političara sa njegovim političkim programom!

Denisove riječi očigledno su izbacile Sašu iz takta, jer je boja njenog lica najednom poprimila intenzivno crvene tonove.

– Moj nivo!? A koji je to pa njegov nivo!? Znaš li ti da smo s njenim porazom izgubili šansu da konačno dobijemo prvu ženu na mjestu predsjednika Republike.

– Žena ili muškarac, kao da je to bitno, sve dok je politički program...

– Lako je to reći, da nije bitno, ali zašto onda baš nikada nismo imali predsjednicu? Razmisli malo o tome. Zašto u ovoj državi žene nikad ne mogu ni da prismrde bitnim pozicijama?

Denisa je ovo malo zbunilo. Nije znao šta da odgovori, ili jednostavno nije htio da se upušta u dalju prepirku sa Sašom, pa se iz čista mira okrenuo prema meni.

– Kako god okreneš, ipak me najviše nerviraju ljudi poput Marine, koji smatraju da je politika nešto što se njih ne tiče. To je kao da kažeš da te ne interesuje vlastiti život.

Saša se na to okrenula prema meni i naprosto mi frknula u lice.

– Jesi li ti svjesna koliko su se žene krvavo borile za pravo glasa, da bi se sad ti pravila kako to nije tvoj problem!

– Šta vam je, pa ja uopšte nemam pravo glasa u Francuskoj.

Pokušala sam da se odbranim, ali Denis je sve što sam imala da kažem već spremno dočekao na nož.

– Ti ne glasaš ni na izborima u državi u kojoj imaš pravo glasa! Oni glasački listići, što si ih dobila poštom, danima su se vukli po stanu i na kraju ih nisi ni poslala.

– Otkud ti znaš šta sam ja uradila s njima?

– Kako neću znati, pa vidio sam svojim očima! Završili su u kanti za reciklažu!

Zacrnjelo mi se pred očima. Već sam neko vrijeme sumnjala da Denis kopa po mom smeću. Davio me je kako previše debelo gulim voće i povrće, a onda i bezrazložno rasipam pare jer bacam jogurte kojima je prošao rok trajanja iako su još uvijek savršeno jestivi. Ovo sa listićima samo je potvrdilo moje sumnje.

– Naravno da sam ih bacila! Šta sam drugo mogla? Nije kao da sam imala za koga da glasam!

Ispustio je nekakav neartikulisan zvuk negodovanja.

– Ma daj, to su samo izgovori. Imena kandidata bila su odštampana na cijele četiri velike stranice, i ti baš nisi mogla naći nijednog da ti valja.

– Baš te velike četiri stranice i jesu problem! Znaš li ti koliko mi uopšte imamo stanovnika u odnosu na broj kandidata? Pričaš nešto, a nemaš pojma kako stvari tamo funkcionišu.

Na vratu su mi iskakale žile dok sam im, potpuno van sebe, objašnjavala kako je sve to s pravom izbora ništa drugo do puko zavaravanje širokih društvenih masa, privid da se i mi nešto pitamo, da imamo neko pravo, da važimo za nešto. Sve su to gluposti, rekla sam, ljevica, desnica, sve će se na kraju svesti na isto, jer će neminovno, bez obzira na to ko je na čelu države, naši ili njihovi, uslijediti razočaranje. Država pojedinca kad-tad ostavi na cjedilu, političari ga gurnu u provaliju, dok zlo nesmetano isplivava na površinu, nabrala sam poput kakvog proroka, i taman kad je i meni samoj

postalo jasno da pretjerujem, shvatila sam da Saša i Denis više uopšte ne obraćaju pažnju na mene. Zadovoljni jer su u konačnici ipak uspjeli premostiti svoj mali politički nesporazum, podigli su čaše.

– Kad nazdravljaš, onda gledaš ravno u oči, inače ćeš imati sedam godina lošeg seksa – rekla je Saša svom Amerikancu, nakon čega su se ona i Denis prvo zakikotali, a onda širom otvorili oči i nazdravili tako srčano da je zvuk stakla dugo vibrirao u zraku.

Ostavila sam ruter i otišla u kupatilo kako bih se ispljuskala ledenom vodom. Nadala sam se da će mi to razbistriti misli, ali čim sam posegnula rukom prema slavini, shvatila sam da u plastičnoj čaši na umivaoniku nema Denisove četkice za zube. To mi je u najmanju ruku bilo čudno, pa sam se na vrhovima prstiju, kao da sam se plašila da ću probuditi zle duhove, odšunjala do spavaće sobe.

Naslonila sam uvo na vrata, ali s druge strane mogla se čuti samo mrtva tišina. Lagano sam pritisnula kvaku i odškri-nula vrata tek toliko da mogu proviriti jednim okom unutra. Krevet je bio uredno namješten. Sve je upućivalo na to da prethodne noći niko nije ni spavao u njemu. Otvorila sam vrata širom i osmotrila cijelu prostoriju. Denisa nije bilo ni na vidiku. Pokušavala sam se prisjetiti da li mi je spominjao da će negdje ići, ali misli su mi i dalje bile prilično zbrkane.

Sve se dodatno zakomplikovalo kada je Sašin Amerikanac počeo na svom šepavom francuskom pričati o svom djetinjstvu. Jedva da sam mogla upratiti to kako su njegovi roditelji imali šestoro djece, pa je, ako sam to uopšte ispravno shvatila, istovremeno patio zbog manjka roditeljske pažnje i prevelike gužve koja je vladala u njihovoj kući. Cijela ta njegova priča nije imala ni repa ni glave, ali to ga nije sprečavalo da je, po svaku cijenu, dovede do kraja.

– Možeš slobodno pričati na engleskom. Svima će biti lakše.

Saša se meškoljila na stolici tražeći načine da ga prekine, ali on se nije dao pokolebati pa je uporno natučao u loše složenim rodovima i brojevima, zamuckujući svaki čas kako bi pronašao riječ koja mu je nedostajala u očigledno prilično siromašnom vokabularu.

Denisu se grudni koš napinjao od muke. Počeo je nervozno lupkati prstima o čašu – bilo je jasno da se jedva suzdržava da ga ne počne ispravljati. Kada sam ja u pitanju, nikada ne bi propustio priliku, čak ni kada smo bili u društvu, da mi se ne nasmije u lice. „Marina, mir je ženskog roda! Upravo si rekla: 'Želim da u svijetu zavlada prdež.'” Moje greške su ga posebno zabavljale.

Najednom mi je postalo i više nego jasno da sam se pošteno napila. Nisam pojela ništa od onog zalogaja krvave pačetine i nešto malo izgorjelog kolača. Osim toga, otkako smo sjeli za sto nisam prestala da se nalijevam vinom. Prvo crnim, a onda i onim iz posebnog Denisovog šteka. Kompletan dnevni boravak bio se nakrivio i pomislila sam da ću, ako se ne nalaktim na sto, pasti sa stolice. Sašin Amerikanac je utom zastao usred rečenice. Širom otvorenih usta, krkljao je boreći se sa nazalima koji se nisu dali ukrotiti, pa je Saša spretno iskoristila priliku i prekinula ga tako što se jednostavno nadovezala na njegovu priču o djetinjstvu.

– Dragi, rekla sam ti već da smo Denis i ja išli zajedno u osnovnu školu. I imali smo tu jednu učiteljicu koju smo zvali gospođica Mrkvica...

Bilo je dovoljno da čujem to „gospođica Mrkvica” pa da osjetim kako mi se diže utroba. Nisam to mogla slušati, ne ponovo. Pomislila sam da ću se ispovraćati ravno po stolu ako još jednom budem morala da se usiljeno nasmijem na

tu dosadnu priču. Tada mi je prošlo kroz glavu kako su im sve priče uglavnom bile nasmrtno dosadne, prosto nepodnošljive, pa sam odjednom dobila želju da im, za promjenu, ja nešto ispričam.

– Jesam li vam ikada ispričala kako su moju učiteljicu ubili za vrijeme rata?

Prekinula sam Sašu usred rečenice i ona me je najednom tupo gledala poluotvorenih usta. Bio je to tako smiješan prizor. Sašin izbezumljen pogled i ta tišina koja se iznenada spustila na naš sto. Nisam se mogla suzdržati – prasnula sam u smijeh.

– Marina, molim te, prekini.

Denis me je bezuspješno pokušao zaustaviti.

– Zaklali su je na kućnom pragu.

Povukla sam palac desne ruke po vratu, u slučaju da neko od njih troje nije shvatio šta riječ *klanje* podrazumijeva.

– Na vrata su joj došli obučeni u maskirne uniforme. Samo da vam objasnim, to ne znači da su bili vojnici. Tada su svi hodali okolo uniformisani. Uglavnom, da se vratim na priču, provalili su joj u stan, cokolama izbili vrata iz okvira, a ona je krenula da vrišti. Pravila je užasnu buku, nikako nije mogla da se smiri. Razumijete li?

Sašin Amerikanac je klimnuo u znak razumijevanja, ali ona ga je istog momenta ćušnula laktom u rebra pa je zbušnjeno krenuo odmahivati glavom.

– To je užasno! Nije mi uopšte jasno zašto imaš potrebu pričati o takvim stvarima?

Atmosfera je nakon moje priče u potpunosti potonula i Saša je ustala od stola rekavši da njih dvoje moraju da požure ako žele da stignu na posljednji metro. Pokupili su se i otišli, iako ih je Denis svim silama pokušavao nagovoriti da još ostanu, i da će im on lično platiti taksi, jer noć je

još mlada, a on u štekcu ima neko sjajno vino koje treba da probaju.

Neko vrijeme nakon toga pravio se da uopšte ne postojim. Pokupio je tanjire sa stola i bacio ih u sudoperu, kao da ih je sve želio polupati. Kad je konačno progovorio, glas mu je drhtao od čiste mržnje.

– Ovo veče je čisti promašaj... i to zahvaljujući tebi.

Zalupio je vratima spavaće sobe, a meni nije preostalo ništa drugo nego da se obučena smotam na kauč. Spavala sam toliko čvrsto da uopšte nisam čula kada je izašao iz stana. Tek negdje oko podneva, probudila me je mamina poruka. Odmah sam tražila da mi objasni o čemu se radi, ali mama više nije odgovarala. Provjerila sam stanje na računima i zaledila se kada sam shvatila koliko sam novca potrošila na slanje te jedne jedine poruke.

Odlučila sam kako je najpametnije da prvo skuvam kafu. U kuhinji me je dočekao podsjetnik na propast od prethodne večeri. Tanjiri, naslagani u velikom, krivom kulu, i dalje su stajali u sudoperi. Po radnoj površini, zamrljanoj od ljubičastog sosa od borovnica, bile su poredane neoprane vinske čaše. Tava i sasvim skorena tepsija, s ostacima nepojedenog krompira i onog upropaštenog kolača, dočekale su me na istom mjestu na kome smo ih ostavili. Nisam se mogla sjetiti posljednjeg puta kada me je dočekala ovako prljava kuhinja. Denisu je uvijek bilo posebno stalo da naš stan bude besprijeekorno čist. Bila je to neka vrsta poremećaja, ta njegova manija da sve, u svakom trenutku, bude pod špagu. Imao je običaj da prione na čišćenje i spremanje čim se njegovi gosti razidu, čak i kada bi otišli poslije ponoći, a jednom se tako u neko doba noći latio i usisivača, sve dok mu neko iz susjedne zgrade, urlajući kroz prozor, nije krenuo dobacivati najgore moguće uvrede. Naravno, i od mene je očekivao da zajedno

s njim zavrnem rukave – bio je to izvor naših najvećih prepirki i svađa.

Međutim, Denisa sad nije bilo ni na vidiku, pa mi nije padalo na pamet ni da mrdnem malim prstom. Izvadila sam kesicu mljevene kafe i najveću džezvu koju sam imala u kuhinji. Cijenila sam da mi je bila potrebna dobra doza kofeina. Nasula sam četiri uvršene kašičice kafe u džezvu i sve zalila ključalom vodom, s tim da mi je, zbog sporih refleksa, kafa na ringli odmah prekipjela. Instinktivno sam dohvatila spužvicu i krenula njome čistiti, a onda sam i od toga brzo odustala.

To što su Denis i njegova četkica za zube tek tako isparili dalo mi je vjetar u leđa da uradim još jednu inače potpuno nezamislivu stvar. Pod u našoj spavaćoj sobi bio je načinjen od šestougaonih glinenih pločica, koje je on naprosto obožavao. Tvrdio je da su tu postavljene još prije dvjesta i kusur godina, prilikom izgradnje same zgrade, te da su to nekada bile tipične pločice u pariskim domovima. Imao je odnos prema njima kao da su u pitanju rijetke arheološke iskopine, pa je izričito zabranjivao da se u spavaću sobu unosi bilo kakva hrana, naročito tekućina, uključujući i vodu, jer je iskreno strahovao da bi pločice slučajno mogle biti upropaštene. Slutila sam da se nije plašio da bismo njihovim oštećenjem mogli izgubiti depozit koji smo dali za stan, kako se uporno pravdao, već ih je jednostavno smatrao za osmo svjetsko čudo. S užitkom sam spustila šoljicu ravno na te njegove podne pločice i ispružila se potrbuške na krevet.

Bilo je prijatno ležati u krevetu, naročito nakon noći prospavane na neudobnom kauču punom mrvica čipsa, koje su mi se zalijepile za lice ostavljajući mi na obrazima nepravilne šare. Ušuškala sam se i pomislila kako ne bi bilo loše još malo odspavati, kada sam se opet sjetila mamine poruke.

Dok smo još živjele zajedno, komunikacija između mame i mene nije bila na nekom naročitom nivou. Naši razgovori su se uglavnom svodili na puku razmjenu informacija: „šta ćemo danas jesti?“, „nemoj me danas čekati, radiću duže, kupi sebi burek za ručak“, „za vikend bi trebalo izribati kadu i oprati prozore“, „mislim da bi na proljeće trebalo platiti nekome da nam opere tepihe“, a onda, otkako sam se odselila, sve se još dodatno utanjilo. Čule bismo se tu i tamo, obično preko Skajpa, ćaskale o vremenskoj prognozi i nekim nebitnim glupostima. Sada me odjednom zapitkuje da li sam pročitala njen mejl i šta mislim o svemu tome. Pomislila sam da je to u najmanju ruku čudna poruka, potpuno nesvojstvena mami, i zato je odmah počela da me kopka. Bilo je dovoljno par trenutaka pa da kao oparena iskočim iz kreveta.

Kako sam šutnula šoljicu punu kafe, ona je poput lopte odletjela preko cijele sobe i, ne razbivši se, udarila u zid. Zabezegnuto sam pogledala u ogromnu mrlju, a zatim u podne pločice koje su prošle još gore. U momentu čiste panike, dohvatila sam prvo što mi je palo pod ruke, nekakvu plavu ofucanu krpu koja je stajala na dnu ormara, i krenula krvnički brisati pod. Tek kad sam je već sasvim uništila, shvatila sam da u ruci uopšte ne držim krpu, već Denisovu omiljenu majicu. Nisam se tačno sjećala priče koja je stajala iza nje, znam samo da ju je dobio od bake, s nekog njenog davnog ljetovanja na obalama Atlantskog okeana, i mada je više nije mogao ni navući preko glave, čuvao ju je iz čistog sentimenta. Nikako nisam mogla dokučiti razloge za takvo nešto. Baka mu je još uvijek živa, za rođendane i novogodišnje praznike redovno mu kupuje i šalje poklone, uključujući i majice, ali on je baš bio zapeo za ovu.

Energično sam je trljala pod mlazom vode u tuš-kabini, ali smeđa fleka nikako nije spadala. Sigurno sam negdje u

dnu mozga imala pohranjenu informaciju o učinkovitom skidanju fleka od kafe, ali jedino što sam uspjela smisliti bilo je da tragove onog što sam uradila sakrijem tako što ću se jednostavno riješiti majice.

Strpala sam neocijeđenu majicu u crnu kesu za smeće, usput na brzinu spakovala laptop u platnenu torbu, pa izjurila napolje.